

mile skračić

umjetnički salon
split
15 — 28. 2. 1974.

duško kečkemet

Likovni stil splitskog slikara Mile Skračića zacijelo je jedan od najosebnijih u našoj suvremenoj umjetnosti. Razvio se autohtono i logično u dvadesetogodišnjem radu, u stilskim metamorfozama koje su proizlazile jedna iz druge, ali uvijek u znatizeljnom traženju nečega novog, nečega osebujnog, nečega osobnog. Prejednostavno i prevulgarno bilo bi karakterizirati njegovo slikarstvo opsjednutošću seksom. Seks je prisutan, nimalo prikriven, čak smiono istican, ali ne onaj figurativni ili narativni, nego zatvoren u likovni simbol, sapet oblikom, bojom, volumenom. Ima nečega priskonskog u toj opsjednutosti seksualnim simbolima, iskonskog, a ujedno i futurističkog, kozmičkog. To je neka svemirska biologija, pe-

čat današnjih težnja i današnjih trauma. Je li moguće govoriti o kozmičkim simbolima, o raketnim rampama, o sapetosti atomske energije u Skračićevu slikarstvu, a ujedno ne vidjeti u njemu nastavljanje tradicije primorskih ikona, crvenilo tempera i blještavilo zlata, što ga je nekada obuzimalo izravnije, a danas posrednije, likovno discipliniranije? Skračićevo slikarstvo bez sumnje je misaono, konstruktivno, spekulativno, a ne spontano. On biološku prirodu semantički oblikuje i daje joj nova značenja, hermetička i često skrivena. »Heraldikom misli« nazvao je francuski pjesnik Depierris to njegovo slikarstvo. Kako inače biološke, organske elemente poistovjećivati s kulama i tvrđavama, elementarnu prirodu sa slojevitom tradicijom? Ima u tim likovima nečega od totema. Mogli bismo reći da je to seks podignut na oltar sakralnoga simbola. Ali autora prvenstveno okupiraju likovna rješenja. Vidljivo je na svakom platnu dugo i strpljivo traženje sklada i ravnoteže. Kao da se u središtu slike žele sabiti i disciplinirati elementi koji bi da se centrifugalno razlete na sve strane izvan okvira. Postoji neki statički koncentrirani ritam, ne ritam pokreta, nego ritam naboja.

Napokon, rekao bih nešto što je također bitno za Skračićeve slike: one su svečanost prostornim ambijentima u kojima se nalaze, radost života, nenametljivi ukras koji godi oku, bez obzira na unutrašnji sadržaj, na simboliku. Reljefnost, kao i svijetla hladna pozadina, pojačavaju im prostorni volumen, kao srebrna optočenja starih ikona. Grimiz i staro zlato, dosljedno staroj lokalnoj tradiciji, pojačava njihovu svečanost. Stoga je svaki susret sa slikama Mile Skračića radostan doživljaj.